c) W *Partic. Perf. Med.* albo *Pass.*, np. πεπαιδευμένος, μένη, μένον, τετιμημένος, πεφιλημένος, τετυμμένος.

d) W Osobie III. *Plur. Praes.* Słów na ημι, ωμι ιυμι ma przedostatnia *Circumflex*, np. τιθεῖσι, διδοῦσι, δεικνῦσι.

Uwaga 3. W języku epickim niektóre *Participia* i *Infinitiwy Perf. Med.* albo *Pass.*, mające znaczenie *Praesentis*, są *Proparóxytona*, tak jak w *Praes.*, np. ἀλάλησθαι, ἀλαλήμενος od ἀλάομαι, błąkam się.

O właściwościach Dialektów pod względem Zakończeń Osobowych i Samogłosek Tryborych.

§. 94.

1. Osoba I. *Sing. Act.* Pierwiastkowe zakończenie Osoby I. *Sing.*: μι znajduje się w języku epickim w kilku *Conjunctiwach*, np. κτείνωμι, ἀγάγωμι, τύχωμι, ἵκωμι.

2. Osoba II. *Sing. Act.* W języku dor., a mianowicie eol. i epickim kończy się Osoba II. *S. Act.* na σθα (§. 90. 2.). W *Indicat.* zachowało się to zakończenie prawie tylko w Konjugacyi na μι, np. τίθησθα, φῆσθα, δίδοισθα, παρῆσθα; częste jest to zakończenie w *Conj.*, rzadsze w *Optat.*, np. ἐθέλησθα, κλαίοισθα.

3. Zamiast zakończenia εις często jest w dial. dor. stare zakończenie ες, np. τύπτες zam. τύπτεις.

4. Osoba III. *Sing. Act.* W języku epickim kończy się czasem *Conj.*, rzadko kiedy *Optat.* na σι, np. ἐθέλησι(ν), ἄγῃσι, ἀλάλκῃσι, παραφθαίῃσι (*Opt.*).

5. Zamiast zakończenia ει w *Indic. Praes.*, znajduje się w dial. dor., lubo rzadko, zakoń. η, np. διδάσκῃ zam. διδάσκει.

6. Osoba I. *Plur. Act.* Pierwiastkowe zakończenie μες utrzymało się w dial. dor., np. τύπτομες zam. τύπτομεν.

7. Osoba III. *Plur. Act.* Czasów Głównych kończyła się w dial. dor. powszechnie na ντι, np. τύπτοντι, (zam. τύπτουσι), τύψοντι, τύπτωντι, τετύφαντι, ἐπαινέοντι, ἐξαπατῶντι. — W dial. eol. i dor. było zakończeniem *Praes.* i *Fut.* οισι zam. ουσι, np. περιπνέοισι(ν), ναίοισι(ν).

8. *Plpf. Act.* Język epicki i ioń. ma następujące formy:

Osoba I. *Sing.* kończy się w dial. epic. i ioń. jedynie prawie na εα, a w staroattyckim na η, np. ἐτετύφεα, ἐτετύφη.

Osoba II. kończy się na εας Odyss. ω. 90. ἐτεθήπεας.

Osoba III. na εε(ν), np. ἐγεγόνεε, καταλελοίπεε, ἐβεβρώκεεν.

Osoba II. *Plur.* na εατε, Herod. IX. 58. συνηδέατε.

9. Osoba II. i III. *Dual.* Czasów historycznych mają często wspólne zakończenie, np. u Hom. τον i σθον zam. την i σθην. Przeciwnie kończą czasem Attycy Osobę II. *Dual.* na ην zam. ον, np. εὑρέτην.

10. Osoba II. *Sing. Med.* albo *Pass.*, wyrzuciwszy σ, ma w dial. ioń., i często w epickim zakończenie nieściągnięte, np. ἐπιτέλλεαι, ὠδύσαο. Kiedy charakterem Słowa jest ε, wyrzuca się często to ε przed εαι i εο, np. φιλέαι zam. φιλέεαι, φιλέο zam. φιλέεο. — Zakończenie εο przedłuża się też na ειο, u Hom. ἔρειο, σπεῖο.

11. Zakończenia *Dual.*: την, σθην i Osoba I. *Sing.* μην brzmią w dial. dor.: τᾶν, σθᾶν, μᾶν, np. ἐφρασάμᾶν.

12. Zamiast Zakończeń *Dual.* i *Plur.*: μεθον, μεθα, ma język epic., ioń. i dor., tudzież attycki poet. pierwiastkowe zakończenia μεσθον, μεσθα, np. τυπύμεσθον, — ὁμεσθα.